

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 marca 2013 roku powód (...) S.A z siedzibą w W. wystąpił do Sądu Okręgowego W. w W. o zapłatę przeciwko pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. kwoty 514. 840,88 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 14 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazano, że nakazem zapłaty z dnia 9 października 2008 r. wydanym w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Poznaniu zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2.000.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2007r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania nakazowego. Następnie strona powodowa w niniejszym postępowaniu wniosła zarzuty od powyższego nakazu zapłaty. W następstwie ich rozpoznania, wyrokiem z dnia 06 kwietnia 2009r., sygn. akt IX GC 5/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu uchylił przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i oddalił powództwo spółki (...) sp. z o. o w całości. Od powyższego wyroku pozwana w niniejszej sprawie wniosła apelację. W wyniku jej rozpoznania Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 09 września 2009r. wydanym w sprawie I A Ca 552/09 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, iż uchylił nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09 października 2008r. w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 2.000.000 zł za okres od dnia 01 września 2007r. do dnia 3 października 2008r. i w tej części powództwo oddalił, w pozostałym zakresie przedmiotowy nakaz zapłaty utrzymał w mocy. Od przedmiotowego wyroku strona powodowa wniosła skargę kasacyjną i w następstwie jej uwzględnienia Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 11 maja 2012r. uchylił zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 09 października 2008r. sygn. akt IX GNC 555/08 oraz orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego. Jak dalej podnoszono, wyrokiem z dnia 13 grudnia 2012r. w sprawie o sygn. I A Ca 887/12 Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację spółki (...) sp. z o.o z siedzibą w Z., utrzymując tym samym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 06 kwietnia 2009r., uchylający nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 09 października 2008r. W związku z powyższym jak wskazano, wyrok Sądu Apelacyjnego jest w tym zakresie prawomocny.

Jak dalej argumentowano, w oparciu o nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 09 października 2008r. prowadzone było przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym P. w P., M. R. postępowanie egzekucyjne o sygn. akt KM 87/09. W trakcie przedmiotowego postępowania egzekucyjnego komornik wyegzekwował od spółki (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Z. kwotę 514.840,88 złotych. Przedmiotowe postępowanie egzekucyjne zostało jednak umorzone postanowieniem z dnia 24 marca 2009 r. z uwagi na wstrzymanie wykonalności nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 20 lutego 2009 r. Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie o sygn. I Acz 197/09.

Z uwagi na powyższe okoliczności kwota 514.840,88 złotych wyegzekwowana od powódki stała się, zdaniem powódki kwotą nienależnego świadczenia, otrzymanego przez Spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z.. Uprawnienie powódki do wystąpienia z niniejszym pozwem o zwrot nienależnego świadczenia zaktualizowało się wraz z wydaniem w dniu 13 grudnia 2012r. wyroku w sprawie I A Ca 887/12, prawomocnie i ostatecznie uchylającego nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 09 października 2008r. W związku z powyższym podstawa w oparciu o którą prowadzono postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce i w oparciu o którą wyegzekwowano kwotę dochodzoną niniejszym pozwem odpadła.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę do rozpoznania XXVI Wydziałowi Gospodarcemu Sądu Okręgowego w Warszawie jako miejscowo i rzeczowo właściwemu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym z dnia 28 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy nakazał pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. zapłacić powódce kwotę 514.840,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 13.636 złotych tytułem kosztów procesu, w tym 7200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (nakaz zapłaty – k. 59).

Pozwana (...) sp. z o. o z siedzibą w Z. w zarzutach od nakazu zapłaty wniosła o uchylenie nakazu zapłaty w całości, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzutów od nakazu zapłaty pozwana podniosła, że roszczenie powódki objęte zaskarżonym nakazem zapłaty nie istnieje. Pozwana wskazała, że w niniejszej sprawie jest nabywcą wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. od (...) Towarzystwa (...), którego to nabycia dokonała w drodze przelewu wierzytelności i skutecznego indosu weksła, gdzie remitentem jest (...) sp. z o.o., a wystawcą powódka w niniejszej sprawie. Jak dalej podnoszono, podstawą prawną tej wierzytelności była umowa o współpracy z dnia 1 czerwca 2006 r. zawarta pomiędzy (...) sp. z o.o., a (...) Towarzystwem (...). Na mocy tej umowy spółka (...) zobowiązała się do świadczenia na rzecz (...) Towarzystwa (...) usług związanych z doradztwem i negocjacjami przy sprzedaży lokali należących do pozwanej w zamian za wynagrodzenie, którego wysokość strony ustaliły w ugodzie z dnia 2 maja 2007 r. na kwotę 2.000.000 zł. Nadto strony postanowiły, że dla zabezpieczenia zapłaty tego wynagrodzenia powódka w niniejszym postępowaniu wystawi na rzecz (...) sp. z o.o. weksel zabezpieczający z własnego wystawienia na kwotę równą wynagrodzeniu wynikającemu z umowy. Uгода ta nie została przez (...) Towarzystwo (...) wykonana, w związku z czym po stronie (...) Sp. z o.o. powstało roszczenie w kwocie 2.000.000 zł. Należność ta została potrącona o kwotę 514.841,00 zł, którą pozwana uzyskała w drodze egzekucji od powódki. (zarzuty od nakazu zapłaty – k. 66 i nast.).

Strona powodowa w odpowiedzi na zarzuty pozwanego wniosła o utrzymanie w całości nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód podniósł, że w toku postępowania nakazowego do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c., podczas gdy strona pozwana przedłożyła odpisy dokumentów prywatnych, poświadczonych przez notariusza za zgodność z oryginałem, co nie spełnia wymogu udowodnienia roszczenia dokumentem urzędowym. Powód wskazał przy tym, że fakt poświadczenia dokumentu prywatnego za zgodność z oryginałem nie nadaje mu przymiotu dokumentu urzędowego.

Ponadto podniesiono, że pozwana spółka nigdy nie składała oświadczenia o potrąceniu swojej wierzytelności z wierzytelnością powódki, wynikającą z nienależnie wyegzekwowanych od niej kwot w toku postępowania egzekucyjnego. Powódka wskazała, że możliwość podniesienia zarzutu potrącenia, któremu towarzyszy złożenie oświadczenia w toku procesu jest dopuszczalne wyłącznie wtedy, gdy istnienie wierzytelności będącej przedmiotem potrącenia zostanie wykazane dowodami z dokumentów wymienionych w art. 485 k.p.c., którego wymogu strona pozwana nie spełniła.

Jednocześnie strona powodowa wskazała, że pozwana w żaden sposób nie udowodniła przejścia na nią praw wynikających z ugody z dnia 2 maja 2007 r. Ponadto z najdalej idącej ostrożności procesowej, na wypadek uznania przez Sąd orzekający, iż pozwana w niniejszym procesie jest dysponentem wierzytelności wobec powoda na kwotę 2.000.000 zł i może dokonać skutecznego jej potrącenia w toku sprawy powódka podniosła zarzut przedawnienia wierzytelności przedstawionej przez pozwana do potrącenia. (pismo przygotowawcze pełnomocnika powoda – k. 153 i nast.)

W piśmie procesowym z dnia 19 listopada 2013 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, wnosząc jednocześnie o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron dla wykazania faktu złożenia oświadczenia o potrąceniu przed wszczęciem niniejszego postępowania oraz o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka A.

W. na okoliczność zawarcia i wykonania lub niewykonania przez powódkę postanowień ugody z dnia 2 maja 2007 r. (pismo przygotowawcze strony pełnomocnika strony pozwanej- k. 178 i nast.)

Strona powodowa z kolei w piśmie z dnia 3 grudnia 2013 r. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, wskazując jednocześnie, że wszelkie wnioski dowodowe na okoliczność złożenia oświadczenia o potrąceniu przez spółkę pozwaną należy uznać za spóźnione oraz że jako takie powinny być one pominięte (pismo przygotowawcze pełnomocnika powoda- k. 187 i nast.)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Pozwem z dnia 1 października 2008 r. spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że spółka (...) S.A. z siedzibą w W. zapłaci na jej rzecz kwotę 2.000.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2007 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania nakazowego według norm przepisanych w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty. Powództwo powyższe zostało oparte o treść posiadanego przez (...) sp. z o.o. weksla. W dniu 9 października 2008 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w nakazie zapłaty uwzględnił w całości żądanie powódki (...) sp. z o.o. (nakaz zapłaty wydany w sprawie o sygn. IX GNc 555/08, k-11).

Od przedmiotowego nakazu pozwana spółka (...) S.A. wniosła zarzuty w piśmie z dnia 30 października 2008 r. W następstwie ich rozpoznania wyrokiem z dnia 06 kwietnia 2009 r. , w sprawie o sygn. akt IX GC 5/09 Sąd Okręgowy w Poznaniu uchylił nakaz zapłaty w całości i oddalił w całości powództwo spółki (...) sp. z o. o , która następnie wniosła apelację od przedmiotowego wyroku (wyrok z dnia 06 kwietnia 2009r. sygn. akt IX GC 5/09, k-12).

Wyrokiem z dnia 9 września 2009 r. w sprawie o sygn. akt I ACa 552/09 Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił zaskarżony wyrok uchylając nakaz zapłaty z dnia 9 października 2008 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 2.000.000 zł za okres od 1 września 2007 r. do 3 października 2008 r. w tej części oddalając powództwo, w pozostałym zakresie przedmiotowy nakaz zapłaty został utrzymany w mocy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 09 września 2009r.m sygn. akt I A Ca 552/09, k-13-14).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego strona powodowa wniosła skargę kasacyjną. Wyrokiem z dnia 11 maja 2012 r. Sąd Najwyższy uchylił przedmiotowy wyrok w części utrzymującej w mocy nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 października 2008 r. , sygn. akt IX GNc555/08 oraz w części orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w P., pozostawiając temu Sądowi do rozstrzygnięcia orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012r. sygn. akt II CSK 507/11).

Wyrokiem z kolei dnia 13 grudnia 2012 r., w sprawie o sygn. akt I ACa 887/12 Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację spółki (...) sp. z o.o z siedzibą w Z.. (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 13 grudnia 2012r., k-16).

W oparciu o nakaz zapłaty z dnia 9 października 2009 r. prowadzone było postępowanie egzekucyjne przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym P. w P. M. R., sygn. akt KM 87/09. Przedmiotowe postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 24 marca 2009 r. ze względu na wstrzymanie wykonalności przedmiotowego nakazu zapłaty dokonane postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 lutego 2009 r. sygn. akt I ACz 197/09. (postanowienie komornika z dnia 24 marca 2009r., k-19).

W toku trwania postępowania egzekucyjnego komornik wyegzekwował od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 514.840,88 złotych. (zestawienie wyegzekwowanych kwot, k-20-21).

W dniu 1 czerwca 2006r. pomiędzy (...) S.A z siedzibą w P., a (...) sp. z o. o została podpisana umowa o współpracy przedmiotem której było zobowiązanie się przez (...)do prowadzenia doradztwa i negocjacji w celu zawarcia umów umożliwiających dokonanie sprzedaży przez stronę powodową lokali mieszkalnych (§ 3 ust. 1 i 2 umowy). Umowa

została zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2007r. (§5 ust. 1 umowy). W § 6 zaś określono zasady wynagradzania zleceniobiorcy, w tym przypadku (...), natomiast w § 7 określono zasady dotyczące naliczenia kary umownej, w sytuacji gdyby strona powodowa po podpisaniu ze wskazanym klientem listu intencyjnego, bądź zawarciu umowy przedwstępnej zerwała negocjacje z klientem. Wysokość kary umownej została określona na kwotę wynagrodzenia określonego w § 6 ust. 1 do kwoty nie przekraczającej wysokości 2.000.000 zł (§ 7 ust. 1-3 umowy). (umowa z dnia 1 czerwca 2006r, k-74-76).

Następnie w dniu 2 maja 2007r. strona powodowa oraz (...) sp. z o.o zawarły ugodę, w której strona powodowa złożyła oświadczenie, że zerwała negocjacje z klientem w miesiącu kwietniu 2007r. i zobowiązała się zapłacić karę umowną na rzecz zleceniobiorcy w wysokości 2.000.000 zł niezwłocznie po otrzymaniu noty obciążeniowej przelewem na konto wskazane przez zleceniobiorcę, nie później niż do 31 sierpnia 2007r. (§ 1 i 2 ugody z dnia 2 maja 2007r.). W § 5 strony oświadczyły, że celem zabezpieczenia należytego wykonania niniejszej ugody przez stronę powodową, w szczególności dokonania zapłaty całej kwoty, strona powodowa wystawi na rzecz zleceniobiorcy i doręczy mu prawidłowo wypełniony weksel z wystawienia własnego z klauzulą bez protestu na kwotę 2.000.000 zł z terminem płatności nie dłuższym niż 31 sierpnia 2007r. (ugoda, k-72-72 verte).

W dniu 22 października 2007r spółka (...) sp. z o.o wystawiła notę debetową, w której obciążono stronę powodową kwotą 500.000zł tytułem kary umownej wynikającej z ugody zawartej w dniu 2 maja 2007r. pomiędzy (...) S.A, a (...) sp. z o. o stanowiącej rozliczenie umowy o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r. Z treści powyższego dokumentu wynika, iż strona powodowa zapłaciła na rzecz (...) sp. z o. o kwotę 500 000 zł w dniu 23 października 2007r. (nota debetowa, k-163).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez strony dowodów z dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była w zasadzie kwestionowana i podważana przez żadną ze stron, toteż Sąd nadał im przymiot wiarygodności i autentyczności. Co prawda strona powodowa podnosiła, iż jeśli chodzi o ugodę z dnia 02 maja 2007r., to jej zdaniem została ona sfalszowana, jednakże nie wskazano żadnych dowodów na potwierdzenie takiego stanowiska, toteż przyjęto, iż w/w ugoda także stanowi dowód na podstawie którego również ustalono stan faktyczny w sprawie.

Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom pozwanego, który twierdził, iż spółka (...) skierowała do spółki (...) pismo, w którym dokonała oświadczenia o potrąceniu, gdyż takie pismo nie zostało przedstawione do zarzutów od nakazu zapłaty, a ponadto nie znalazło potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Ponadto Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka A. W. na okoliczność zawarcia i wykonania lub niewykonania przez powódkę postanowień ugody z dnia 2 maja 2007r. zawartej z (...) sp. o o. jako nieistotne dla niniejszego postępowania , a także z uwagi na treść art. 493 § 1 zd. 2 kpc.

Mając na uwadze powyżej ustalony stan faktyczny oraz stanowisko procesowe stron, Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, co skutkowało utrzymaniem w mocy w całości nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy w dniu 28 maja 2013r. w sprawie o sygn. XXVI GNc 428/13.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do ustalenia wysokości określonego przez stronę powodową oraz spółkę (...) sp. o o. wynagrodzenia oraz co do okoliczności związanych z podnoszonym przez pozwaną w niniejszym postępowaniu zarzutem potrącenia.

Na wstępie należy wskazać, iż postępowanie nakazowe jest szczególnym rodzajem postępowania uregulowanym w rozdziale 2, działu V Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z art. 485§1 kpc wydanie nakazu zapłaty może nastąpić jedynie na podstawie dokumentów posiadających określone cechy. W uznaniu Sądu powódka przedstawiła w niniejszej sprawie w pozwie postanowienie z 24 marca 2009 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego oraz pismo

Komornika przy Sądzie Rejonowym P. w P. wraz z wykazem kwot przekazanych przez powódkę w toku postępowania egzekucyjnego, które to dokumenty są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 485§1 kpc. W przypadku gdy okoliczności uzasadniające dochodzone roszczenie pieniężne, bądź świadczenie innych rzeczy zamiennych są udowodnione tego rodzaju dokumentami sąd zobowiązany jest wydać nakaz zapłaty na korzyść wnoszącego pozew. Podobne stanowisko wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, tytułem przykładu można wskazać na jedną z tez, iż „kognicja sądu w pierwszej fazie postępowania nakazowego jest ograniczona. Sprowadza się do stwierdzenia istnienia podstaw do wydania nakazu zapłaty określonych w art. 485 KPC. Istnienie tych podstaw na tyle uprawdopodobnia jednak zasadność powództwa, że z woli ustawodawcy nakłada na sąd obowiązek wydania nakazu zapłaty, bez dalszego merytorycznego badania zasadności powództwa”. (III CZP 97/04). Wobec powyższego nie ulegało żadnym wątpliwościom, iż zachodziły przesłanki do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym mocą którego uwzględniono całość kwoty wykazanej wspomnianymi dokumentami, to jest kwoty 514.840, 88 zł.

Odnosząc się następnie do argumentacji strony pozwanej zawartej w zarzutach od nakazu zapłaty, w pierwszej kolejności należało wskazać, iż w toku postępowania prowadzonego w trybie nakazowym, zgodnie z treścią art. 493 § 3kpc, do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 kpc.

W uznaniu Sądu natomiast strona pozwana nie spełniła ustawowego wymogu w przedmiotowym zakresie, a zatem zgłoszony przez nią zarzut potrącenia nie jest skuteczny.

Przede wszystkim należy wskazać, iż przedłożone przez stronę pozwaną poświadczone przez notariusza za zgodność z oryginałem odpisy dokumentów prywatnych w postaci umowy o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r. oraz ugody z dnia 2 maja 2007r. w żadnym razie nie stanowią dokumentów urzędowych. Należy bowiem zwrócić uwagę, iż przedstawione dokumenty zostały poświadczone za zgodność z oryginałem w dniu 17 czerwca 2013r. Natomiast, aby strona pozwana mogła skutecznie podnosić procesowy zarzut potrącenia to winna legitymować się takimi dokumentami urzędowymi, które pierwotnie byłyby sporządzone w takiej właśnie formie. Natomiast przedstawione przez pozwaną dokumenty mają jedynie walor dokumentów prywatnych. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Łodzi „Ustawodawca słusznie uznał, że skoro powód udokumentował swoje roszczenie w sposób określony w art. 485 KPC, to pozwany, broniąc się zarzutem potrącenia, musi również udowodnić swoje wzajemne wierzytelności w sposób przewidziany w art. 485 KPC. W przeciwnym razie doszłoby do jawnej dysproporcji w usytuowaniu stron kontradiktoryjnego procesu art. 493 § 3 KPC. (I ACa 1158/12).”

Właściwie zatem argumentowała strona powodowa, iż przyznanie waloru dokumentu urzędowego dowolnemu dokumentowi poświadczonemu za zgodność z oryginałem przez notariusza implikowałoby możliwość dochodzenia w postępowaniu nakazowym wszelkich roszczeń uprawdopodobnionych w ten sposób, co z całą pewnością nie było wolą ustawodawcy i prowadziło do obejścia bezwzględnie obowiązujących przepisów postępowania cywilnego. Dodatkowo należy wskazać, iż wykładnia zaprezentowana przez stronę pozwaną dopuszczająca możliwość uznawania dokumentów prywatnych za urzędowe przez samą tylko czynność ich poświadczenia za zgodność z oryginałem przez notariusza godziłaby w zasadę funkcjonalności postępowania nakazowego, które ze swej istoty jest postępowaniem odrębnym o wyjątkowym charakterze, w którym Sąd orzeka na podstawie pozwu i dołączonych do niego dokumentów pod warunkiem, iż są one sporządzone w ściśle określonej formie. W uznaniu Sądu zatem w żadnej mierze nie do zaakceptowania było stanowisko strony pozwanej co do skuteczności zarzutu potrącenia, albowiem przedstawiona koncepcja w istocie podważałaby w całości charakter trybu postępowania nakazowego jako postępowania odrębnego.

Podobnie także skonstatował Sąd Apelacyjny w Łodzi wskazując, iż „w postępowaniu nakazowym obrona pozwanego dłużnika zarzutem potrącenia jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy wierzytelność przedstawiona do potrącenia stwierdzona jest takimi samymi dokumentami, które mogą stanowić podstawę wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, a wynika to z uregulowania art. 493 § 3 KPC. Jeśli więc pozwany nie przedstawił do potrącenia wierzytelności udowodnionej dokumentami wymienionymi w art. 485 KPC, to tym samym taka obrona pozwanego nie mogła odnieść zamierzonego skutku. (I ACa 896/12).”

Ponadto niezależnie od powyższej argumentacji postępowanie dowodowe nie wykazało, aby strona pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu w toku postępowania egzekucyjnego, a tylko w takiej sytuacji możliwe byłoby przyjęcie, iż wierzytelność powódki objęta zaskarżonym nakazem zapłaty nie istnieje. Natomiast złożenie oświadczenia o potrąceniu w trakcie trwania procesu dla swej skuteczności wymagałoby zaś wykazania istnienia potrącanej wierzytelności, o czym szeroko była mowa powyżej dokumentami wymienionymi w treści przepisu art. 485 kpc. Regulacja zawarta w treści art. 493§3 kpc nie wyłącza możliwości podniesienia zarzutu potrącenia, a jedynie ogranicza możliwość zgłoszenia w toku procesu, któremu towarzyszy złożenie oświadczenia o potrąceniu. Ograniczenia to polega na tym, że potrącenie w toku postępowania dopuszczalne jest wyłącznie wówczas, gdy istnienie wierzytelności będącej przedmiotem potrącenia zostanie wykazane dokumentami określonymi w treści art. 485 kpc, czego jak już powyżej wskazano strona pozwana nie uczyniła.

Przedłożone natomiast przez stronę pozwaną wraz z zarzutami dokumenty prywatne w postaci umowy o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r. oraz ugody z dnia 2 maja 2007r. nie są dokumentami o których mowa w treści art. 493 kpc. Warunkiem zaś potraktowania przedłożonej ugody jako oświadczenia dłużnika o istnieniu długu byłoby przedłożenie wraz z tym oświadczeniem wezwania do zapłaty skierowanego do powódki, czy jak w niniejszej sprawie noty obciążeniowej. Z treści przepisu art. 485§1 pkt 3 kpc wynika, iż podstawą wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym jest wezwanie dłużnika do zapłaty wraz z pisemnym oświadczeniem dłużnika o uznaniu długu. Natomiast w treści ugody z dnia 2 maja 2007r. wskazano, iż „celem uchylenia sporu sądowego i kosztów egzekucyjnych spółka zobowiązuje się zapłacić karę umowną na rzecz zleceniobiorcy w wysokości 2.000.000 zł niezwłocznie po otrzymaniu noty obciążeniowej przelewem na konto wskazane przez zleceniobiorcę, nie później niż do dnia 31 sierpnia 2007r. Strona pozwana zaś nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że nota obciążeniowa wystawiona przez nią warunkująca wypłatę kary umownej została kiedykolwiek stronie powodowej przedstawiona, a co za tym idzie w uznaniu Sądu pozwana nie udowodniła wymagalności swojej wierzytelności, którą zamierzała przedstawić do potrącenia.

Reasumując zatem wobec braku podstaw do uwzględnienia zarzutu potrącenia podniesionego przez stronę pozwaną, nakaz zapłaty należało utrzymać w całości w mocy.

Niezależnie od argumentacji przedstawionej powyżej w zakresie nieskutecznego zarzutu potrącenia należy również wskazać, iż strona pozwana w żadnej mierze nie udowodniła przejścia na nią praw wynikających z ugody zawartej w dniu 2 maja 2007r. pomiędzy stroną powodową, a spółką (...) sp. z o.o., tj. w szczególności nie przedstawiła żadnych dokumentów potwierdzających nabycie wierzytelności od spółki (...) sp. z o.o. Co prawda strona pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty podnosiła, że jest nabywcą wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o od powódki w drodze nie budzącej wątpliwości -w świetle poczynionych przez Sąd Najwyższy w wyroku kasacyjnym z dnia 11 maja 2012r. (II CSK 507/11) -przelewu wierzytelności i skutecznego indosu weksla, gdzie remitentem był (...) sp. z o.o , a wystawcą powódka w niniejszej sprawie, to w żadnym stopniu ta okoliczność nie została wykazana przez stronę pozwaną i nie została udowodniona. Powyższa okoliczność w uznaniu Sądu stanowi zatem o braku legitymacji pozwanej do wystąpienia z zarzutem potrącenia w niniejszej sprawie.

Ponadto należy zwrócić uwagę na rzeczywiste rozliczenia dokonane pomiędzy powódką, a (...) sp. z o. o wynikające z umowy o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r. w świetle noty debetowej (k-163) z dnia 22 października 2007r. , z której wynika, iż strona powodowa dokonała w dniu 23 października 2007r. zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o kwoty 500.000 zł. tytułem kary umownej wynikającej z ugody zawartej w dniu 2 maja 2007r. pomiędzy (...) S.A, a (...) sp. z o. o stanowiącej rozliczenie umowy o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r.

Z powyższego zatem w uznaniu Sądu jednoznacznie wynika, że strona powodowa oraz (...) sp. z o.o dokonały wzajemnych rozliczeń.

Natomiast niezależnie od wszystkiego dodatkowo należy wskazać, iż w umowie o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r. nie ma mowy o karze umownej w wysokości 2.000.000 zł, do której zapłaty powódka byłaby zobowiązana. W § 7 ust. 2 przedmiotowej umowy wskazano, że „zleceniobiorca będzie miał prawo żądać od spółki zapłaty kary umownej w wysokości wynagrodzenia określonego w § 6 ust. 1 w sytuacji, gdy spółka po podpisaniu z klientem wskazanym

przez zleceniobiorcę listu intencyjnego bądź zawarciu umowy przedwstępnej, zerwie negocjacje z klientem”. Wysokość należnego spółce (...) sp. zo.o wynagrodzenia z tytułu realizacji postanowień umowy o współpracy z dnia 1 czerwca 2006r. miała wynosić odpowiednio 3% ceny zakupu netto w przypadku klienta krajowego i 6 % w przypadku klienta zagranicznego. W żadnym razie zaś nie miała stanowić kwoty 2.000.000 zł. Wskazana kwota 2.000.000 zł była kwotą maksymalną, w stosunku do której powódka miała się poddać wprost z aktu notarialnego w trybie art. 777§1 pkt 5 kpc. Zestawienie zatem łącznie powyższych zapisów umowy z dnia 1 czerwca 2006 r. wraz z treścią noty debetowej z dnia 22 października 2007r. nakazuje wyciągnąć wniosek, iż doszło do wzajemnych i ostatecznych rozliczeń pomiędzy stroną powodową oraz (...) sp. z o.o.

Reasumując, w uznaniu Sądu w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki wynikające z treści art. 410 § 2 kc uprawniające stronę powodową do wystąpienia przeciwko pozwanej z pozwem o zwrot nienależnego świadczenia wraz z wydaniem w dniu 13 grudnia 2012r. wyroku w sprawie o sygn. akt I ACa 887/12, prawomocnie i ostatecznie uchylającego nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 09 października 2008r., albowiem podstawa w oparciu o którą prowadzono postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce i w oparciu o którą wyegzekwowano kwotę dochodzoną niniejszym pozwem odpadła. Kwota zaś zasądzonego świadczenia nienależnego w wysokości 514.840,88 zł stanowi wartość środków wyegzekwowanych od powódki w toku postępowania egzekucyjnego z jej rachunku bankowego. Potwierdzenie powyższego znajduje odzwierciedlenie w pismach organu egzekucyjnego z dnia 24 marca 2009r. oraz z dnia 30 października 2012r. (k-18-21), które potwierdzają poniesienie przez powódkę kosztów postępowania egzekucyjnego w kwocie 67.555,70 zł oraz fakt przekazania na rzecz strony pozwanej kwoty 447.285,18 zł.

O odsetkach ustawowych Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 481§1 kc, przyjmując datę wymagalności odsetek na dzień 14 grudnia 2012r, tj. następny dzień po dacie uprawomocnienia się orzeczenia Sadu Apelacyjnego w P. z dnia 13 grudnia 2012r. (k-16-17).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 kpc.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o treść wskazanych przepisów, a także w oparciu o treść art. 496 kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
2. Przedstawić niezwłocznie do referatu celem rozpoznania wniosku o uzupełnienie wyroku;
3. Kalendarz 21 dni